

Thomas Blondeau

DONDERHART

ROMAN

2010

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

WOENSDAG 6 JULI 2005, BRUSSEL

Wat was het? Wat vloog door het openstaande raam en kletste uiteen voor het bed? Wat schoot als een plens kwik-zilver over het parket? Max Gosset steunde op een arm om overeind te komen maar zijn hand schoot tussen de twee matrassen door en kwam vast te zitten tussen de randen van de lattenbodems. Zijn hoofd viel terug op het kussen. Lits-jumeaux, het was niet zijn idee geweest.

Hij rukte aan zijn hand, wist niet waar eerst aandacht aan te besteden; het geschreeuw op straat, het maagzuur dat in zijn tong beet, de pijn die als een brok glas heen en weer schoof in zijn hoofd.

Op de vloer lagen scherven beschilderd porselein. De pijn snerpde in zijn pols. Had iemand servies naar zijn slaapkamerraam gemikt? Wat had hij geschreven dat iemand op zo'n pietluttige manier zijn woede kwam koelen?

De slaapkamerdeur zwaaide open.

‘Wat was...’ Een schreeuw. Het krijtende geluid deed Max weer opschrikken. Hij trok zo hard aan zijn arm dat zijn pezen als rubber uit elkaar trokken. Zijn geschaafde pols schoot los. Max zag hoe Véronique haar been tegen haar bovenlijf aan drukte. Haar handen omknelden de voet. Ze begon te jammeren en te vloeken. Ze wreef het haar uit haar gezicht. Het liet een dunne rode streep na op haar voorhoofd.

‘Je voet bloedt. We moeten het uitwassen,’ zei Max.

Ze hinkte naar de badkamer. Een grote scherp porselein stuk als een bebloed stuk haaienkaak uit de houten vloer. Het nieuwe parket nota bene. Gaat een leven mee en is zelfs tegen kinderen bestand, had de verkoper gezegd. Max had plagerig naar Véronique gekeken bij deze opmerking maar zij had zijn blik niet beantwoord.

Buiten begon het schreeuwen weer. Max liep naar het raam. De straat lag bezaaid met veelkleurige scherven. Het getier kwam vanuit de openstaande balkondeuren op de eerste verdieping van het huis aan de overkant. Max probeerde naar binnen te kijken. Net op dat moment werd een aardewerken pot, gevuld met pauwenveren, tegen de balustrade van het balkon gegooid. De vaas barstte uiteen en de veren dwarrelden langzaam naar beneden. De groenblauwe ogen flikkerden in het zonlicht.

‘Of je me heel misschien even kunt helpen?’ klonk het uit de badkamer.

Véronique zat op de badrand. Ze probeerde te glimlachen. Op de antieke, gebarsten muurtegels zaten wat klei-

ne bloedvegen daar waar ze een hand had geplaatst om haar evenwicht te bewaren. Ze siste tussen haar tanden toen hij met een washandje de wond uitveegde. Die was niet diep maar bloedde hevig.

Hij depte met watten, ontsmette en vouwde steriel gaas tot een kussentje. Toen hij met een pleister het gaas erop plakte, zei hij: 'Zo, en dat allemaal zonder bril.' Ze haalde haar vingers door zijn haar, zei: 'Mijn redder.'

'Mijn slachtoffer,' antwoordde hij.

'Mijn held.'

'Zo mag ik het horen,' zei Max. De speelsheid leek zijn kater te verdrijven. Zijn hand gleed tussen haar benen. Ze klemde haar dijen dicht, trok een bandje van haar negligé recht en drukte vluchtig een kus op zijn mond.

'Dit kan zo niet langer,' fluisterde ze tegen zijn lippen. Max voelde de huid van zijn gezicht verstrakken. Hij stond op en opende het medicijnkastje. Zijn pols die vast had gezeten tussen de lattenbodems, bonsde.

Hij vond aspirine en voor hij wat kon vragen, zei Véronique: 'Dit kan echt niet meer. Je moet er wat van zeggen. Een week geleden was het midden in de nacht te doen. Nu gooien ze hun servies bij ons naar binnen. Nog een geluk dat het raam open staat.'

Zonder te reageren, wachtte Max tot de aspirine volledig opgelost was. Hij keek in de spiegel naar zijn naakte bovenlichaam. Hij was altijd trots geweest op zijn gewelfde borstkas. Zijn borstspieren omvatten zijn sternum als twee gebalde handen.

'Hoe was het gister?'

‘Eigenlijk... uitstekend. Bernardse moest weer overdrijven met de wijn maar lang verhaal kort, als ze een adjunct-hoofdredacteur zoeken, sta ik niet achter in de rij. Al doet hij natuurlijk weer uiterst vaag en alles onder voorbehoud met veel “als” en “indien”, maar toch.’

In de badkamerspiegel probeerde hij haar gezichtsuitdrukking te zien. Maar ze inspecteerde haar voetzool.

‘Luister je?’

‘Sorry, nee... ja. Wil je, voor je vertrekt, even tegen de buren zeggen dat we tegen hen aangifte doen?’

‘Aangifte? Is dat niet wat overdreven?’

‘Nu ja, zeg maar iets wat indruk maakt. Ik heb er genoeg van. Ik ben verleden week mijn beklag gaan doen. Nu is het jouw beurt.’

‘Véronique, ze maken ruzie over wie wat krijgt bij de scheiding. Ze gaan uit elkaar en hij verkoopt het huis. Voor je het weet, zijn we van hen verlost.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’

‘Je bent journalist of je bent het niet. En ik ving het op in de krantenwinkel.’

‘Goed, meneer de journalist, toch moet je er iets van zeggen voor je weggaat.’

De gladde zolen van Max’ nieuwe schoenen knerpten op het tapijt van glas en porselein dat op de weg lag. Onvoorzichtige auto’s waren al bezig het tot poeder te rijden. Bij het huis van de overbuur rechtte hij zijn rug. Een dikke moer verbonden aan een touwtje stak uit een spleet naast de vuilwitte deur. Max trok eraan, een bel kletterde. Uit

welk land kwamen zijn overburen ook alweer?

Als dit maar niet te lang ging duren allemaal. Hoeveel tijd had hij nog tot zijn trein vertrok? Hij keek naar zijn pols. Daar zag hij alleen de schaafwond die langzaam van rood naar bruin verkleurde. De laatste pleister had hij voor Véronique gebruikt. Hopelijk stelde het bloed voor het vlekken zou maken op zijn hemd. Hij tastte naar zijn mobiele telefoon. Een gloednieuw model, net deze week ontvangen. Eigenlijk mocht hij hem alleen voor werkdoeleinden gebruiken. Maar door het fonkelende uiterlijk en opties als internetverbinding en camera, had Max zich voorgenomen om buiten werktijd de simkaart om te wisselen met die uit zijn vervelde, dikke privémodel. Het kleurenscherm met het digitale klokje lichtte op. Hij moest opschieten.

Net op het moment dat Max zich wilde omdraaien, zwaaide de dikke houten deur open.

‘Ja!’ Het korte, geschreeuwde woord had niets vragends. Van schrik liet Max de scheermesdunne telefoon uit zijn vingers glippen. Het mobieltje viel voor de blote voeten van de overbuurman.

‘Meneer...’ begon Max maar de buurman bukte om de telefoon op te rapen.

‘Ach nee, dat hoeft niet.’ Max boog voorover maar was te traag. Door de kater leek het alsof zijn benen volgepompt waren met water. Hij bedankte de man. Gelukkig, het schermpje gaf nog licht af.

‘Ja!’ zei de man weer en trok zijn wenkbrauwen op. Max rechtte zijn rug, hij stak een hoofd boven de man uit. Dat vergemakkelijkte de zaken.

‘Luister, dit kan zo niet langer. Het gaat maar door. ’s Nachts, ’s ochtends, voortdurend hebben we last van uw geruzie. Rust. Dat is het enige wat ik van u vraag. Rust. Zojuist vloog er een bord mijn slaapkamer binnen en mijn vriendin, mijn vrouw...’ Max beseftte dat hij te snel praatte om verstaanbaar te zijn voor de man. Maar hij wond zich op omdat hij geklungeld had toen die ‘Ja!’ in zijn gezicht werd geslingerd. Hij hield er niet van wanneer hij overdonderd werd. Hij verdroeg zijn eigen zwakheid slecht.

‘Nee, nee,’ zei de man nu wat rustiger en maande met zijn handen tot kalmte.

‘Wat...’

‘Jij Belg?’

‘Pardon?’

‘Jij Belg?’ herhaalde de man en priemde met zijn vinger naar Max’ borst.

‘Ja, ik ben een Belg. En dan?’ Max voelde de woede naar zijn hoofd stijgen.

De man schudde driftig zijn hoofd. Max kneep zijn ogen tot spleetjes. Wat voor spelletje werd hier gespeeld?

‘Luister, meneer, dit brengt ons nergens. Laten we...’

‘Belg! Jij Belg! Waarom Belg?’ De man maakte heftige, hoekige gebaren. Max zette een stap naar achter, balde zijn vuist en voelde zijn schouderspieren samentrekken.

Opeens trok de man aan de moer naast de deurpost. Een bel aan het einde van de gang rinkelde schel.

De man bleef aan de moer trekken, zei: ‘Jij bel? Waarom jij bel?’

Beeldde Max het zich maar in dat de man nu glimlachte?

De buurman was een van die mensen die altijd een gefronst voorhoofd hebben, zelfs al zijn ze zorgeloos of vrolijk. Hoe vaak zou zo iemand verkeerd begrepen worden door een gezichtsuitdrukking die zichzelf halverwege tegensprak?

Max herpakte zich. Dit had geen zin. Hij legde een hand op de schouder van de man, glimlachte en liep terug naar huis. Waarom deed hij ook wat Véronique zei? Zie waar het toe leidde, verspeelde tijd, verspilde moeite. Dreigen met aangifte doen, nee, dat zou helpen. Bovendien, zij was toch de advocate? Dan mocht zij het verder oplossen.

Zoals altijd kalmeerde hij op het moment dat hij de voordeur achter zich dichttrok. Hij legde zijn sleutels op het gangtafeltje en liep naar de woonkamer. Liters en liters witte hoogglansverf zorgden ervoor dat hij zich weerspiegeld zag in de houten panelen aan de muur. De woonkamer bestond uit een mengeling van zorgvuldig uitgekozen brocanterie en unieke, moderne meubels, deze laatste meestal aangeschaft via Véroniques moeder die doceerde op een designacademie.

Max hield van het gekraak van de honingkleurige plankenvloer. Dat geluid was hem meteen opgevallen toen hij voor het eerst in deze kamer rondliep. In dit huis wilde hij wonen, oud worden; wat hij er ook voor moest doen. Hij keek naar het protserige en onontcijferbare familiewapen dat de kalkstenen haard had prijsgegeven bij restauratie, de glazen salontafel, het nieuwe bankstel. In de kussens zat nog de kuil van het vrijen van gister. Het had snel moeten gaan. Jacques Bernardse, zijn hoofdredacteur, wachtte op hem in het restaurant.

Hij hoorde Véronique het espressoapparaat in de keuken bedienen. Het siste te hard. Hij liep naar de keuken, zette het apparaat uit, draaide de filterhouder los, drukte de koffie wat steviger aan, en schroefde het geheel weer vast. Het kopje vulde zich langzaam met de petroleumachtige vloeistof.

Hij deed alsof hij het walmende kopje aan Véronique aanbood maar toen ze het wilde vastpakken, bracht hij het snel naar zijn lippen. Het brandde zijn mond maar dat wilde hij niet laten merken. Perste er zelfs een glimlach uit. Hij wist dat hij er zelfgenoegzaam uitzag.

‘Wat heb je tegen ze gezegd?’

‘Dat het afgelopen moet zijn. Hij bood zijn verontschuldigen aan. Nog deze maand vertrekken ze. Dat zei ik toch al?’

‘En die schade aan ons parket?’

‘Wat is daarmee?’

‘Gaan ze dat betalen?’

‘Dat... Ja, dat komt in orde.’

Ze ging op haar tenen staan om hem te zoenen. Zijn hand gleed over haar rug. Met zijn duim streelde hij de stof die om haar borst spande.

‘Zal ik je naar het station brengen?’ vroeg ze.

‘Ik neem wel een taxi.’

‘Die zijn duur.’

‘Geld genoeg. En ik kan het opvoeren als kostenpost.’

Zijn hand gleed onder de stof. Ze wilde wat zeggen maar hij kuste haar snel op de mond. Zachtjes probeerde ze hem weg te duwen. Hij greep een dikke lok haar vast, trok die

langzaam naar beneden. Hij kuste haar hals. Een schouderbandje zakte af. Het jurkje gleed schuin omlaag, bleef haken achter een tepel. Max kneep erin.

‘Max, je moet...’

‘Ik moet op reis. Je kunt je man toch niet wegsturen zonder afscheidskus?’

Hij stroopte het negligé af tot onder haar borsten. Het viel op de grond. Hij greep haar onder haar billen en zette haar op het marmeren keukenblad. Ze gilte en sprong terug op de vloer.

‘Fuck man, dat is koud...’ zei ze terwijl ze bukte om het jurkje op te rapen. Max viel op zijn knieën en zette zijn nagels in haar opbollende billen. Véronique greep achterlangs en raakte zijn gewonde pols. Hij trok snel zijn hand terug en siste van de pijn. Véronique schrok. Ze had hem willen afweren, geen pijn willen doen. Door de plotse sprong op de keukenvloer was de wond in haar voet opengegaan. Ze voelde hoe het warme bloed in de pleister trok. Ze vergat sorry te zeggen en liep de keuken uit, de dunne stof in haar handen gefrommeld. Max keek naar haar trillende billen. Het espressoapparaat lekte een zwarte druppel.

In zijn werkkamer belde hij een taxi. Tijdens het korte gesprek voelde hij een warme gloed opzetten in zijn hoofd. De pijnstillers deden hun werk. Hij ritste zijn reistas open. Controleerde of het opnameapparaatje werkte, of hij extra batterijen had ingepakt. Schoof een pen in de metalen ringen van zijn aantekenblok. Deze serie handelingen was een routine die ongewijzigd was gebleven sinds zijn allereerste

interview. Dat was met een Britse historicus die hij als student de status van halfgod toedichtte. Max had gespannen zitten luisteren naar het geaffecteerde Engels toen de man een paar gastcolleges verzorgde.

De flamboyante academicus had faam verworven met dikke, meanderende boeken waarin hij heen en weer schoot tussen ideeëngeschiedenis en feitenmateriaal. Dagboeken werden even hoog aangeslagen als statistieken over landbouwopbrengsten, een volksopstand was evenzeer het gevolg van hongersnood als van verhitte discussies in de betere salons.

Max was benieuwd hoe iemand met dezelfde kennis, dezelfde boeken als Max' nauwgezette maar weinig begeesterende docenten, erin kon slagen van geschiedenis een roman, beter nog, een bestseller te maken.

De nacht voor het interview kon Max niet slapen. Op de vraag wat zijn boeken zo succesvol maakte, reageerde de man met glimlachen en schouderophalen. Een tijdlang dronk Max zijn koffie net als hij; dubbele espresso met een half klontje suiker. Toen hij jaren later voor de keuze stond te doctoreren of de journalistiek in te gaan, dacht hij terug aan het interview. Hoe blij hij zich gevoeld had toen de Engelsman hem bedankte voor het 'interessante en uitdagende' gesprek.

Een beleefdheidsformule, wist Max nu. Maar toch, de historicus had het evengoed niet kunnen zeggen. En in de geschiedschrijving van zijn eigen leven had Max besloten dat het deze woorden waren die hem voor de journalistiek hadden doen kiezen. Dat ze niet noodzakelijk oprecht

hoefden te zijn, maakte niet veel uit. Het klonk goed.

Inmiddels zag Max ook de makkes in de boeken van zijn vroegere voorbeeld. Hij begreep nu hoe retoriek de lezer langs fragiele hypotheses moest leiden. Hoe anekdotes opdoken waar het grote verhaal ontbrak. Bovendien kon de geschiedenis niet beschreven worden als een avonturenroman. Aan het einde van een tijdperk zijn het niet altijd de helden die opstaan en het stof van hun kleren kloppen. 'Eerbare werken maar ze gaan gebogen onder de dictatuur van het happy end.' Zo had de non-fictieredacteur ooit de boeken van de Brit gekwalificeerd in *Criterion*, het weekblad waar Max al vijf jaar voor werkte.

Max klapte zijn laptop dicht en stopte die in zijn reistas. Hij had weinig bij zich. Twee broeken had hij eigenlijk al te veel gevonden. Hij zou vier nachten in Londen blijven.

Het interview had vandaag al plaats. Aan het eind van de middag moest hij een hotel in het hart van Bloomsbury weten te vinden. Daar gaf thrillerschrijver Andrew Halbstam – vermoedelijk ergens zwevend tussen jolig cynisme en haast gewelddadige misantropie – een reeks interviews. Max had het laatste gesprek van die dag, wat deed vrezen voor het humeur van een van Amerika's best verdienende auteurs.

Hij zou het artikel dezelfde avond uitwerken zodat het de volgende ochtend naar de redactie gemaïld kon worden. Net op tijd voor het zomernummer van *Criterion* dat drie weken bleef liggen.

Daarna begon zijn vakantie. Hij was van plan wat musea,

boekhandels en kledingwinkels te bezoeken. En hij was benieuwd naar een tentoonstelling van een kunstenares die ooit in dienst van Damien Hirst was geweest. Zaterdag zou hij Timo ontmoeten, een studievriend die al jaren in Londen woonde. En zondag moest hij op tijd terug zijn voor het maandelijkse etentje bij zijn schoonouders.

Al mocht hij ze van Véronique niet zo noemen. Toegegeven, hij was niet met Véronique getrouwd. Maar was het huis waar ze samen waren ingetrokken, niet genoeg reden? Haar ouders stonden borg voor dit pand. Zonder meneer en mevrouw Boutens – tutoyeren leek nog lang niet aan de orde – hadden Max en Véronique het niet kunnen kopen.

Waarom hen geen schoonouders noemen, na zo'n blijk van vertrouwen? Bovendien was trouwen met Véronique voorlopig uitgesloten. Toen hij haar een jaar geleden ten huwelijk had gevraagd – op een wat lacherige manier na het vrijen – had ze geantwoord dat 'ons soort mensen' dat niet nodig had. Of was het toch haar vader die de boel traineerde?

Henri Boutens, hoofd van het gelijknamige advocatenkantoor, leek maar niet te beseffen dat zijn dochter een vrouw van bijna dertig was. Telkens als ze kwamen eten, stopte hij Véronique stiekem vijftig euro zakgeld toe. Bij de afscheidsoen voelde ze haar vader altijd het dubbelgevouwen biljet in haar jaszak frommelen.

Aanstaande zondag zou er een kleine variatie zijn op de aandoenlijke traditie. Véronique zou in de auto terug geen biljet van vijftig maar van honderd euro gladstrijken op haar dij. Want de volgende dag vertrok ze samen met Max

op vakantie. Voor reizen en feestdagen verdubbelde de oude Boutens de heimelijke dotatie.

Net als de twee jaar daarvoor trokken Véronique en Max naar een chambres d'hôtes in Saint-Paul de Vence. De weken in het Zuid-Franse dorp vlak bij Nice zouden bestaan uit uitslapen, zwembad, lezen en gegrilde kreeft. Een perfect voorspelbare vakantie. Misschien een bosbrand in de verte. Meer dan een nazinderende gloed aan de horizon zouden ze er niet van merken.

Met een beetje geluk kon Max wat beroemdheden meepikken, wat altijd goed was voor anekdotes op de werkvloer. Verleden zomer had hij Vanessa Paradis een gigantische hoeveelheid taboulé zien kopen bij de traiteur. En in het toerismebureau had hij in de rij gestaan met Claire Danes. Die was kleiner dan je dacht. Als het weer tegenviel, zouden ze het graf van Chagall bezoeken, of de vuistdikke glasramen van Braque bekijken in de Fondation Maeght.

Een auto toeterde. Het klonk Max bijna triomfantelijk in de oren. Véronique stond al bij de voordeur. Max zag hoe ze vriendelijk probeerde te kijken. Ze kuste hem op de wang.

‘O, en Max, ik ben trots op je. Bernardse heeft gelijk als hij je tot adjunct maakt. Sterker nog, hij zou een ongelooflijke stommitieit begaan als hij het niet deed. Goede reis, doe voorzichtig.’

De taxi toeterde weer. Max wilde zeggen dat hij van haar hield, maar omdat hij wist dat ze in reactie daarop alleen maar zou glimlachen, kuste hij haar en liep de deur uit.

Toen de auto de straat uit reed, zag hij dat Véronique alweer naar binnen was gegaan. Hoeveel tijd nog voor de trein vertrok? Hij zuchtte. Zijn polshorloge was in de badkamer blijven liggen.

De taxi gleed langs de glazen muren van het Europees Parlement. De grijze Mercedes was het enige wat bewoog in de lange straat die het spiegelpaleis doormidden kliefde. Het was een zonnige dag maar niets in de omgeving van het bestuursgebouw vertoonde de broeierige levendigheid van een zomerse stad. Brussel was de enige hoofdstad in de westerse wereld die in dit seizoen minder nationaliteiten bevatte dan in de koudere maanden. Max was een paar keer in de crèmekleurige appartementen van Europarlementariërs geweest. Het liefst sprak hij ze 's avonds. Moeheid versoepelde de gedragsvormen.

In de taxonomie van politici waren Europarlementariërs de moeilijkste om te interviewen. Niet omdat ze sluw of ondoorgrondelijk waren, maar omdat ze al lang verleerd waren de kiezer te versieren. Hun politieke daden waren abstract en kleurloos, ze maakten wetten over wetten.

Max keek naar buiten en zag het spiegelbeeld van de taxi voorbijrijden in de glazen muren. Deze gebouwen die, afhankelijk van de lichtinval, doorzichtig of weerspiegend waren, leken het Europese idee tegelijk te verdedigen en te bespotten. Wie ernaar keek, zag zichzelf of werd buitengesloten door het beeld van mensen die met snelle passen op weg waren naar iets wat zo belangrijk, zo overweldigend was dat het niet uitgelegd kon worden. Iets met het voor-

komen van oorlog, de positie tegenover Amerika en China, bescherming van waarden die tegelijk christelijk en humanistisch waren.

Max behoorde tot een generatie journalisten voor wie politieke verslaggeving niet langer een missie was. Oudere, geëngageerde voorgangers op de redactie begonnen langzaam het veld te ruimen, gedwongen door leeftijd en tegenvallende verkoopcijfers. Sport, cultuur, gastronomie en criminaliteit kregen tegenwoordig evenveel kolommen toebedeeld als de politiek. Maar er was geen parlementslid of fractievoorzitter die ruzie wilde met *Criterium*. Het blad kon geen carrières meer maken; die taak was al lang afgegaan aan de tv. Maar omdat de *Criteriens* – een naam die vooral door de verslaggevers zelf gebruikt werd – zich verhielden van roddel en satire, bleef het oordeel van het blad gerespecteerd.

Max had al snel naam gemaakt op de redactie door te onthullen dat een staatssecretaris nooit afbetaalde schulden had door een aantal faillissementen. Over de bankroete bedrijven, meestal kapperszaken, had ze nooit iets gezegd. Toen een tv-journalist haar daarmee confronteerde, ontkende ze niets maar haastte ze zich te zeggen dat alles netjes afgehandeld was. Max zag de uitzending en reed diezelfde avond nog naar het stadje waar de bedrijven ooit gevestigd waren. Een week later publiceerde *Criterium* een lijst van leveranciers, aannemers en personeel die nog geld kregen. De kapperszaakaffaire was een feit. Na een maand van pijnlijk politiek gestrubbel trad de staatssecretaris af.

Door deze scoop was Max de jongste redacteur met het

meeste aanzien geworden. Het verbaasde veel van zijn collega's dat hij de politieke redactie verliet zodra hij daar de kans toe kreeg. Maar Max wilde niet dat zijn scoop tegen hem zou werken. Als hij niet snel met weer een onthulling zou komen, zou het hem gaan aankleven dat hij een toevalstreffer had geschoten.

Max legde zich toe op portretten en interviews en kon na verloop van tijd de meer stoffige facetten van het zoekwerk, zoals archieven en dossiers doorspitten, overlaten aan bureauredacteuren. Een bundeling van zijn interviews was uitgegeven in boekvorm. Het had aardig verkocht en hem zelfs een prijs opgeleverd.

De gedachte aan de prijsuitreiking, nog maar een maand geleden, verdreef de wrevel over zijn kater, de burenruzie en Véroniques afwijzing. Hij zonk wat dieper weg op de achterbank van de taxi. Max zag dat de chauffeur zijn blik zocht in de achteruitkijkspiegel. Om zich een houding te geven nam Max zijn bril af en begon de glazen te poetsen.

'Meneer, bent u van de televisie?' Het Franse accent rondde de woorden ruw af.

'Nee, helaas niet... *Mais... bientôt peut-être.*' Goed, het was ijdelheid, natuurlijk was het ijdelheid. Maar in de beslotenheid van deze warme cocon van metaal en skai gaf Max er graag aan toe. En het was niet helemaal gelogen. Na de zomer had hij een afspraak met de hoofdredacteur van een politiek debatprogramma. Een verkennend gesprek om inhoudelijk advies, had hij gemaild.

Wat ging er achter die geforceerde abstractie schuil? Moest er een slag om de arm gehouden worden? Of wilde

Max niet toegeven dat het louter om een ideeënronde ging? Zou hij weggaan bij het tijdschrift nu Bernardse hem gepolst had over het adjunctschap? Of was dat weer snoeverij van de hoofdredacteur geweest? Wat dan ook, Max zou ervoor zorgen dat hij niet te veel aankwam deze zomer, gegrilde kreeft of niet. Tv schijnt er vijf kilo bij te plakken.

‘Dat is goed nieuws... wat gaat u doen? Presenteren? Spelletjes, het journaal?’ vroeg de chauffeur, die na Max’ ontmoeting overgeschakeld was op het Frans.

‘Het journaal, neem ik aan, iets nieuws is daar nooit weg...’ Maar het woordgrapje werd niet opgepikt. De taxi reed de overdekte standplaats bij Brussel-Zuid op. De chauffeur drukte op de meter. Hij rondde het bedrag naar beneden af.

‘Dan moet u mij wel eens uitnodigen als u op tv komt...’

‘*Promis,*’ zei Max. Hij gaf de man meer fooi dan hij gewoonlijk deed.

STATION BRUSSEL-ZUID

De bakkersroom droop uit het omhulsel van soesjesdeeg. Max probeerde zijn éclair recht te houden maar de zoete vulling biggelde over de rand van het aangebeten uiteinde. Nog voor Max het weglikken kon, plofte een klompje pudding op de krant die hij op zijn knieën had gelegd. Omdat in zijn andere hand een kartonnen beker koffie dampte, kon hij het papperig geworden deel van de pagina niet meteen afscheuren. Wat maakte het ook uit? Hij zat toch met zijn rug naar de meeste reizigers gekeerd.